

Alakouluikäinen lapsi tarvitsee aikuisen apua ja tukea, jotta hän pystyy ymmärtämään ja hyväksymään adoptionensa. Lue kuinka erään jäsenemme perheessä käsitellään adoptiota pienen koululaisen kanssa.

Hyväksyntää ja oivalluksia

Adoptiosta puhuminen kotimaan adoptioperheissä osa 3/4

|| arjoittelin adoptiosta puhumista jo vauvalle, vaikka se tuntuikin vähän hullulta. Kävimme alusta asti adoptiotapaamisissa kohtaamassa vertaisia, käytimme apuna kirjoja ja pidimme yhteyttä hoitoperheeseen. Hoitoperheessä käydessämme meillä on edelleen tapana kerrata lapsen tarinaa. Kotiintulon vuosipäivänä syömmme yhdessä ja katsomme vauva-ajan valokuvia. Kaikki nämä ovat yhdessä olleet osa adoptiosta kertomista.

Kun lapsemme oli toisella luokalla, koulussa käsiteltiin vauvaikää ympäristö- ja luonnontiedon tunnilla. Erään tehtävän kohdalla opettaja selitti lapsille, että perimme vanhemmillemme tiettyjä piirteitä. ”Sinulla voi olla esimerkiksi samanväriset silmät kuin isällä tai samanlainen nenä kuin äidillä”, opettaja mainitsi.

Lapsemme viittasi ja kertoi, että äidillä on vihreät silmät, isällä ruskeat, mutta hänellä itsellään onkin siniset silmät. Hän jatkoi sen johtuvan siitä, että ”mun äiti ei oo synnyttänyt mua”. Silloin joku oppilaista oivalsi, että lapsemme on adoptoitu. Yhdessä opettaja ja oppilaat totesivat, ettei sillä ole oikeastaan merkitystä, ovatko korvat tai nenä samanlaiset kuin vanhemmillä. Tärkeintä on se, että on rakastavat vanhemmat.

Kun kuulin opettajalta päivästä, liikutuin ja olin todella iloinen, että lapsemme halusi itse ottaa asian esille niin rohkeasti. Opettajille ja päiväkodin hoitajille olemme aina kertoneet lapsemme taustasta sen vuoksi, että aikuiset eivät väittäisi lasta valehtelijaksi, jos hän sattuu puhumaan esimerkiksi kahdesta äidistä.

Mietin ainakin alkuvaiheessa todella paljon lapsen biologista äitiä. Kuinka hän voi ja meneekö hänellä hyvin? En ikinä pysty osoittamaan hänelle kiitollisuutta siitä, että meillä on tämä lapsi ja perhe. Haluaisin viestiä kaiken olevan hyvin. Tahtoisin myös tietää, että hänen elämänsä on järjestyksessä. Aina lapsen syntymäpäivänä ajattelen, millainen se päivä mahtaa olla hänelle ja miettiikö hän lastaan – meidän yhteistä lastamme. Ovatko ne mietteet kipua, kaipuuta, mitä?

Jotenkin adoptioasia on aina kulkenut luontevasti mukana, ei taakkana tai joka-päiväisenä asiana mielessä, vaan mukavana osana arkeamme. Lapsen historia kuuluu perheemme historiaan, eikä sitä pidä unohtaa. Tällä hetkellä lapsemme on yhdeksänvuotias eikä hän ole kovin kiinnostunut taustastaan. Olemme kuitenkin valmiita tukemaan lasta, jos hän jossakin vaiheessa haluaa lähteä tutkimaan biologisia juuriaan.

Haastateltu perhe haluaa pysyä nimettömänä.

NÄIN KÄSITTELET ADOPTIOTA ALAKOULU- IKÄISEN KANSSA

- ◆ Noin 6-8-vuotiaana lapsi alkaa havaita, että perhe määrittänyt useimmiten biologisten suhteiden perusteella.
- ◆ Alakouluikäisen lapsen on jo helpompi ymmärtää toisen ihmisen näkökulmia ajattelun minäkeskeisyydestä huolimatta.
- ◆ Lapsi saattaa pohtia syntymävanhempien kohtaamia ongelmia ja niiden seurauksia sekä surra eroa biologisesta suvustaan.
- ◆ Vanhempien tehtävänä on kertoa lapselle hänen taustastaan.
- ◆ Lapsi kaipaa aiempaa perusteellisia vastauksia.

LISÄÄ AIHEESTA

Juttusarjan viimeisessä osassa astumme nuorten maailmaan:

- ◆ 2/2014 Nuoruus: *Identiteetin etsintää, syvällistä ajattelua ja tuen tarvetta*

Laajempi artikkeli alakouluikäisen lapsen kehityksestä löytyy osoitteesta: **adoptioperheet.fi**

LÄHTEET

- Brodzinsky, D. M. *Children's understanding of adoption: Developmental and clinical implications*. Professional Psychology: Research and Practice 42 (2), 200-207, 2011
- Vilkko-Riihelä, A. *Psykyke*. Psykologian käsikirja. Porvoo: WSOY, 2003

Yhdessä opettaja ja oppilaat totesivat, ettei sillä ole oikeastaan merkitystä, ovatko korvat tai nenä samanlaiset kuin vanhemmillä.